

CONSPIRACIÓ

Sempre me'n recordaré d'aquell penya-segat. Era... màgic. Fins i tot ara, que ja han passat set anys, no puc estar-me un dia sense reviure la sensació que transmetia aquell lloc. Per això em vaig enfadar tant quan el van fer desaparèixer. Ara, al seu lloc, hi ha un hotel de luxe. Pot semblar estrany, però l'any passat em van regalar unes entrades per anar-hi i vaig dir que no. No penso anar mai a donar suport als que van acabar amb aquell lloc. Ni en somnis. Malauradament, només jo protegia l'existència d'aquell paisatge. La gent no s'adonava de que allà hi vivien milions d'espècies diferents d'animals. Des d'insectes que no feien més d'un centímetre fins a preses grosses i respectuoses. Des de boscos frondosos fins a llacs immensos. Diferents persones famoses d'arreu del món havien insistit des del principi amb la proposta del president: fer d'allò el millor paratge pels turistes. Un hotel cinc estrelles. I, esclar, com que el president i les persones "importants" hi estaven més que d'acord, la gent que en un principi s'hi oposava va acabar cedint.

No oblidaré mai com en som de cruels, els humans, amb allò que ens ha creat; la natura.

Sóc

Sóc un home de muntanya, a mi ningú m'enganya. Em sé cada dreuera d'aquest indret net i fred. Potser no em coneixeu perquè no sóc gaire conegut així que millor em presento per tots qui no em conegueu: no sóc un home aranya, sóc home de muntanya, al principi vaig voler ser sabater i després cuiner. He acabat sent el que sóc, orgullós. Gràcies a que em vaig caure d'un penya-segat, he après que somiar és com viatjar! S'ha de gaudir del que ets, perquè cadascú té a dins alguna cosa que sortirà fora d'aquí a una hora, una dècada o un lustre. Jo sempre porto dues motxilles, una lleugera com una ploma però plena a vessar, i una altra mig buida però que pesa més que un elefant. La més lleugera la tenim tots, plena de records. I l'altra és visible hi posis el que posis, un record no hi cabrà, perquè te l'has d'imaginar! Dono les gràcies a la vida, que m'ha fet ser qui sóc i també perquè ha fet que la motxilla tan lleugera que portem tots, pesi l'equivalent als nostres records.

Badabafoc

LES MUNTANYES DE MONTSERRAT

La respiració accelerada. La mirada perduda. M'estic marejant. Començo a córrer. Estic corrents fins que sento punxades a la banda esquerra de la panxa. Em costa respirar. M'aturo a recuperar l'alè. Alço la vista. Les muntanyes de Montserrat. Des de petita que m'agrada la muntanya. Encara recordo les excursions que feia els dissabtes al matí amb el pare per aquests senders. Sempre descobria una dreuera nova i ens acabàvem perdent. Les mans enganxoses. Les cames em tremolen. Tinc calfreds. Segueixo corrent. Ara, encara més ràpid. Les sabates s'enfonsen en el terra fangós i humit que ha deixat la pluja de la nit anterior. Una punxada al pit m'obliga a aturar-me. En aquesta roca ens aturàvem a menjar l'entrepà. Un aire fred em penetra les ferides. La samarreta i els pantalons estan esquitxats de sang fresca. Continuo la meua carrera. Per fi arribo davant del penya-segat. La fotografia que em va fer el pare quan hi vam pujar. Sento la seva última respiració. La seva mirada de súplica perquè m'aturi guardada a la meua memòria em fa sentir incòmoda. Tinc ganes de vomitar. Recordo que tinc vertigen. A sota hi ha un gran bosc frondós. Salto.

Sacrificis

Temps abans, la família Itam va anunciar la desaparició de Lily Itam als dirigents del seu poble, però ells els van donar l'esquena.

Lily era la germana de Hanna i com que eren inseparables, Hanna va decidir buscar-la pel seu compte, però el que ella no sabia era que marxava just abans d'una tempesta. El cel es va enfosquir i la mar es va tornar violenta.

El poble estava just a sobre d'un penya-segat, llavors, Hanna es va refugiar en una cova perquè gairebé no podia veure-hi i li feia por emmalaltir. Una vegada dins, es va trobar amb una torre molt alta i gravada. L'escrit era un pacte mitjançant el qual els déus marins exigien el sacrifici d'una habitant de la seva tribu a canvi de la pau: Si el pacte no es complia cada cinc anys, els déus farien caure el penya-segat i tots moririen.

Hanna, en adonar-se que la seva germana havia estat el sacrifici, es va llançar al mar sense poder acceptar la seva mort.

Les aigües enfurismades es van calmar, va deixar de ploure i dos dies després Lily va aparèixer. El primer que va fer va ser preguntar on era Hanna.

–Barel

UNA NOVA AVENTURA

Lentament, vaig començar a obrir els ulls... Estava ajagut a terra. No sabia on era. Vaig esguardar al meu voltant. Era a dins d'una mena d'estança plena d'arrels i amb les parets de pedra amb uns gravats força estranys. La meva roba era diferent de la que portava abans de perdre la consciència. En sortir de la sala caminant per un petit pont de pedra, vaig veure la magnitud del lloc. Era una cova colossal. El pont s'acabava, i l'única opció que tenia era saltar penya-segat avall i caure sobre el petit estany que hi havia sota els meus peus. Confiat, vaig llançar-me en picat. L'espetec produït pel meu cos contra l'aigua va ressonar una bona estona a la cova. Vaig nedar fins a la riba i, en aixecar el cap, la llum del sol que entrava per la boca de la cova em va cegar. Vaig seguir avançant i quan vaig sortir, vaig veure el meravellós i fantasiós paisatge amb una vegetació frondosa com la d'una selva. En contemplar aquell espectacle de la natura, vaig prendre la decisió de començar la meva nova aventura, per esbrinar com havia acabat allà.

Pseudònim: Homínids

191 PARAULES

VENJANÇA!

–Estic segura que, més avall, hi trobarem aigua.

Era el crit angoixat d'una jove paleontòloga als seus dos companys de l'Institut Crusafont. La sequera els havia empès cap a un avenc, prop de la Cova Simanya. S'hi accedia per l'esclletxa recòndita d'un **tossal**, del tot embardissada, només coneguda pels dos espeleòlegs... Ja feia dies que hi havien penetrat i continuaven davallant per la penombra d'aquella via secreta...

Però l'esperança de trobar-hi el líquid preuat s'anava enfonsant... Totes les fonts d'aquells verals s'havien esgotat. Només una fe cega els faria baixar encara algunes desenes de metres més endins, sense **drecera** possible. Sabien que moririen si no hi reeixien.

A la superfície, les alarmes ja s'havien disparat: un equip de salvament buscava a la desesperada indicis d'ells tres... En les profunditats, però, les tres potents llanternes il·luminaren unes enigmàtiques figures pintades a la paret amb sang tendra. Il·lustraven inquietants lluites entre éssers semblants a persones...

Ja els mancava l'alè quan una lluïssor els va encegar. Envoltats d'aigua, uns estranys humans, afamats, vestits amb pells animals, els miraren àvidament. Ella no va poder dissimular l'horror:

–Sí, són supervivents neandertals... Tenim les hores comptades!

Unió de conveniència

Per fi lliure! Ahir signàrem la separació. Diferències irreconciliables. Aquesta nit, he dormit d'una tirada i m'he llevat nou després de quatre setmanes de malson. Em feia la vida impossible. M'impedia sortir a córrer. M'obligà a deixar el muntanyisme. Esquiar, ni de conya! Sexe, ni parlar-ne! Vaig perdre la gana, la son i l'humor. Em minà la moral fins a dur-me al caire del penya-segat.

“Seran pocs dies”, digueren. L'he hagut de suportar molt més temps. “Això s'allargarà. Ja saps, les complicacions habituals”, van concloure els col·legues després de xiuxiuejar entre ells el catorzè dia. “I m'havien de tocar a mi?”, vaig lamentar-me. “Doncs quina joia que m'heu penjat!”.

Avui torno a ser un home normal. Tan normal que em sorprenc xiulant mentre em prenc el primer cafè del dia, contemplant la llum ara groguenca, ara ataronjada de l'alba reflectida a La Mola. Tan normal que m'he donat l'alta. Dilluns vinent, tornaré a l'hospital, però per treballar. Entretant, començaré a recuperar el to muscular amb la bicicleta de muntanya. Sortiré d'excursió amb els amics. I a esquiar amb la meva parella.

Fou una unió de conveniència. Companya inevitable del postoperatori, la sonda urinària i jo érem incompatibles.

PSEUDÒNIM: Penèlope

Llegenda

A dalt del tossal hi ha «l'avenc». El melic del món, n'hi diuen els vilatans de la zona, que és tan llarg que el forat arriba als antípodes. Diuen que si hi tireu una moneda, al cap d'una estona sortirà per l'obertura de l'altra banda. Els excursionistes hi pugen atrets per la llegenda, i fan tot el ritual de tirar-hi una moneda esperant que se senti un clic. Però ningú no sent mai res.

En un illot remot i deshabitat d'Oceania, a dalt d'un tossal d'impossible accés hi ha un avenc que, de tant en tant i normalment de nit, escup una moneda que un vent perpetu l'empeny cap a un costat, impedit que caigui per la mateixa obertura per on havia sortit quan la gravetat li fa perdre embranzida. Muntanyes de monedes s'amunteguen pels costats, però no ho sap ningú perquè aquella illa és un parc natural, restringit per a la majoria, i només hi van, adesiara, alguns biòlegs a inventariar plantes i ocells, però sense endinsar-s'hi gaire.

Qui sap, potser algun dia des del «*Google Maps*» algú es fixarà que a l'illot remot d'Oceania hi ha un tossal amb un punt de lluïssor metàl·lica.

Julivert Bondia

Títol: Excursió

Pseudònim: Ull de fusta

Havia pujat al tossal des de la part baixa, des de la vall propera, havia culminat el cim, i havia dominat la part fosca superior, mentre et sentia respirar cada vegada amb més força. L'esforç començava a fer l'efecte esperat, l'aire entrava i sortia amb més velocitat, l'agafaves i el deixaves anar amb una mena d'esbufec, mentre jo et guiava en aquella excursió. Quan em va semblar que estaves preparada, vaig utilitzar una drecera per arribar al penya-segat i sense ni tan sols pensar-ho em vaig tirar de cap per arribar a la teva cavitat inferior. Un últim gemec teu em va confessar que aquella aventura havia arribat al final.

—Quan em vas dir que faríem un viatge no em vaig imaginar això —vas dir-me mentre em feies el primer petó —deixa'm que descansi i la propera excursió la dirigiré jo.